

Despre Ungaria, SĂ SE ȘTIE...!!!
Difuzati în întreaga lume !
Numele „Ungaria”, derivă din limba turcă...

SĂ SE ȘTIE ! Date istorice:
Prof. Ion Coja ☐

Foarte adevărat, cu un amendament: ultimul rege din dinastia arpadiană, a decedat la 300 ani după regele Ștefan (la 1300). Din 1300, până în 1527, au fost numai regi străini, ce nu aveau nici o legătură cu ungurii.

Numele de "Ungaria" derivă din turcă și înseamnă "10 săgeți", adică numărul triburilor turcice venite în Panonia: 3 triburi de turci Cabari (proveniți din Khazari - popoare turcice care au adoptat iudaismul), 6 triburi de populații turcice, care au format baza ungarilor (dintre care cel mai puternic era tribul maghiarilor) și un trib de Baschiri, de la care derivă și cuvântul "Bozgor"(baschir, boschir, boscor) din care s-a format în română verbul "a boscorodi - a vorbi neînțeles".

SĂ SE ȘTIE !!

Ungaria Mare nu a existat! Să afle și TOKES!!!

Este scornită de mințile înfierbântate care confundă realitatea cu visurile deșarte de mărire!

Ungaria așa zis Mare a fost un artificiu administrativ, o găselniță birocratică, a unui funcționar oarecare, numit Buest, decizie luată în 1867, de azi pe mâine, într-un birou, în urma unor intrigi și aranjamente de culise.

Ungaria așa zis Mare nu a fost o realitate istorică, împlinită printr-un eveniment de anvergură. Nici vorbă să se compare cu procesul prin care s-a ajuns la constituirea României Mari, proces care are la temelie sa jertfa a sute de mii de români ! Prin jertfă se consolidează tot ce este trainic în istorie. Unde este jertfa ungurească la 1867?! Unde a fost jertfa ungurească atunci când, după un veac și jumătate de ocupație turcească totală, Budapesta este eliberată de armatele imperiale austriece?

Să le aducem aminte celor care calomniază România cu atâta pasiune, faptul rușinos, penibil, jenant, de care ne-am ferit să facem caz, că în armata care i-a alungat pe otomani din Budapesta și din Ungaria, nu a existat niciun combatant ungar !

Repet: când turcii, care transformaseră Ungaria în pașalâc, au fost alungați de armatele unei puteri europene, creștine, în acea armată nu a fost niciun ungar care să fi ridicat sabia pentru gloria, liberarea sau demnitatea maghiară! Nici unul! La fel cum, în cele aproape două secole de ocupație turcească, nu s-a înregistrat niciun moment de rezistență, de opoziție ungurească la ocupația musulmană.

Nota bene: principatul medieval ungar, creație a Bisericii Catolice, nu a avut o omogenitate etnică comparabilă cu a principatelor românești, între care includ și Transilvania. Nu întâmplător regii Ungariei de origine maghiară îi numeri pe degete, într-o jumătate de mileniu! Asta până la Mohaci, în 1527, când statul ungar dispăre. Dispăre Ungaria, dar nu și Transilvania, care continuă să existe! De ce nu dispăre și principatul Transilvania odată cu Ungaria, la 1527? Simplu de ce: pentru toată lumea, pentru toate cancelariile din acea vreme, Ungaria și Transilvania erau lucruri diferite, entități complet separate, care nu puteau fi gândite împreună! Dimpotrivă, în linii mari, Transilvania se afla în aceeași situație cu Moldova și Țara Românească, fiind toate trei părtașe în mod firesc la aceeași

istorie, la același model de organizare politică.

Insistența cu care ne atacă detractorii maghiari ne obligă la gestul cel mai firesc: comparația între cel calomniat și calomniator! Foarte ușor și la îndemâna oricui este să constate că oportunismul și lipsa de demnitate este mult mai prezentă la liderii maghiari, decât la cei care ne-au condus și reprezentat pe noi ! S-o spunem pe șleau și pe înțelesul omului de rând: momentele în care să-ți fie rușine de tine că ești maghiar sunt mult mai numeroase și mai jenante decât cele care i-ar îndreptăți cât de cât pe români să trăiască acest sentiment dureros.

Nu mai intrăm acum în detalii, dar aceste detalii de urgență trebuie adunate de istoricii specialiști și puse pe tapet, căci numai așa vom închide gura celor care și-au făcut o meserie din a calomnia tot ce este românesc !

Ținem totuși să punem o întrebare pentru bravii noștri detractori maghiari, mai activi ca de obicei în preajma zilei de 1 Decembrie: câți sunt românii care au făcut istorie pentru Budapesta, și câți sunt maghiarii care au marcat istoria pentru români? Câți sunt românii al căror nume a fost maghiarizat și se fălesc azi cu ei toți maghiarii, și câți sunt maghiarii cu nume românizat?.

Să mi se ierte simplitatea, aproape penibilă, a demersului pe care îl propun! Dar nu avem încotro și trebuie să ne coborâm la nivelul cerebral al celor care ne agresează, agasanți și insistenți cu orice ocazie!

Să vorbim așadar pe înțelesul minții lor, împuținată de ură și năluciri deșarte! Avem nevoie, zic, de aceste două liste, riguros alcătuite, ca să le facem publice și să tranșăm o dată și pentru totdeauna disputa artificială, nefirească, la care suntem obligați să participăm, oricât de neserioasă ni se pare nouă, românilor. Pentru cei ce vor face această operațiune, de listare a românilor care împodobesc Pantheonul unguresc, le recomandăm să verifice situația din satul Buia, unde s-au născut cei doi mari matematicieni Farkas și Janos Bolyai. Am prieten un istoric din Sibiu, care mi-a demonstrat că tatăl, Farkas din Buia, scris Bolyai, era român, că tot satul Buia era românesc pe la 1800, iar numele de botez Farkas, adică Lupu, este un bine cunoscut nume de botez tipic românesc, larg răspândit la românii din Ardeal, din Maramureș! Din păcate acel coleg se teme pentru

persoana lui și pentru familie să-și susțină ipoteza, adevărul! Să-l ajutăm noi, dacă nu pe domnul istoric, atunci măcar pe domnul Adevăr să iasă în lume teafăr, întreg, nemăsluit!

Același exercițiu nu ar strica să-l facem și cu ceilalți vecini, întrebându-ne câți ucrainieni, ruși, bulgari, sârbi sau greci au scris pagini de istorie românească, și câți români i-au fericit pe vecinii noștri și ar binemerita nu numai un cuvânt de recunoștință din partea acestora!. Dar ar merita ca în toate aceste țări, în Grecia, în Bulgaria, în Serbia, în Ucraina, în Ungaria, să înceteze prigoana împotriva celor ce simt românește și se consideră români. Oare cât vom mai tolera persecutarea și marginalizarea românilor fără a face auzit măcar protestul nostru, al românilor din România, care nu riscăm nimic demascând nerușinarea guvernanților vecini, a guvernanților noștri, complet surzi la suferința românilor din țările vecine?!

Pentru acei unguri care nu mai ostenesc blamându-i pe români în toate felurile, să le reamintim: la Trianon, în 1920, s-a decis crearea statului Ungaria!

Budapesta nu mai fusese capitala unui stat adevărat, suveran, încă din 1527, după dezastrul de la Mohaci. Abia după 400 de ani, la Trianon, a apărut din nou un stat ungar. De data asta, pentru prima oară în istoria lor, ungurii erau majoritari în propria țară. Iar statul ungar era, pentru prima oară, un stat național! Comunitatea internațională le-a făcut ungurilor acest dar, iar ei, maghiarii, consideră că atunci, la Trianon, s-a produs cel mai mare dezastru din istoria lor!

Care e logica acestor resentimente?

Cum puteți deplânge la nesfârșit dispariția granițelor care aparțineau altora, adică habsburgilor?!

Nicidecum maghiarimii! Nu vă deranjează ridicolul situației?!

Până la Trianon, vreme de 400 de ani, ungurii au trăit sub guvernarea și administrarea altora, ba a turcilor, ba a austriecilor. Abia după Trianon, ungurii s-au trezit fără stăpân, liberi să se guverneze cum vor! Și știți dumneavoastră, frați maghiari, care a fost prima inițiativă a politicianilor dumneavoastră de atunci, a liderilor de la Budapesta? Care a fost primul lor gând de autoguvernare maghiară, suverană și independentă pentru prima oară după 400 de ani ? Nu știți, căci este tare jenant ce a decis, de capul ei, clasa politică din Ungaria ! Au decis să trimită și au și trimis la București o delegație, de trei conți maghiari, care i-au propus regelui Ferdinand și lui Ionel Brătianu ca Ungaria să se lipească la România, într-un stat dualist, după modelul dualismului austro-ungar instituit în 1867!. Nici mai mult, nici mai puțin!

Așa dar instituirea unui dualism româno-ungar a fost proiectul politic cel mai dorit, speranța cea mare a politicianilor maghiari!. Lipsiți de exercițiul guvernării, al libertății, fruntașilor unguri le-a fost teamă de riscurile și provocările la care te supune suveranitatea. S-au simțit singuri și neajutorați, neasistați! Nu știau încotro s-o apuce ! Cam la fel cum au reacționat țiganii noștri când au fost eliberați

din așa zisa robie: s-au trezit și ei dintr-odată neasistați și s-au întors pe capul boierului român să afle cu ce l-au supărat și să ceară să rămână mai departe sub pulpana sa!

Unde era disprețul politicianilor maghiari față de tot ce este românesc atunci când au venit la București cu căciula în mână cerșindu-ne întovărășirea ?! Unde era dorul de libertate și neatârnare care animă, se zice, întreaga istorie a cavalerilor maghiari?!. Prin ce impuneau românii în fața vecinilor maghiari ? Prin faptul evident că în această parte a Europei, a lumii, statul cel mai vechi și mai stabil, cu o continuitate neîntreruptă de peste 600 de ani, era statul român. Nici în toată Europa nu găsești multe popoare care s-au învrednicit de o asemenea performanță politică! Semn de cuminenție și de înțelepciune atât la nivelul domnilor, cât și la nivelul omului de rând de la talpa Țării!

Nu întâmplător românii se numără și printre cele numai câteva popoare din Europa care au fost în stare să elaboreze un cod juridic propriu, vestitul Jus Valachicum.

Da, oameni buni, așa s-au petrecut lucrurile după Trianon! A fost un moment jenant pentru bieții unguri, iar guvernării și mai apoi istoricii români, ca niște veritabili domni, ca niște adevărați boieri, ca niște buni vecini, ca niște oameni adevărați, ne-am abținut să-l popularizăm, să-l mediatizăm și să-l comentăm! Să facem caz, ori, ferit-a Sfântul, să facem haz! Căci comentariul, oricare ar fi fost, nu putea fi decât unul complet defavorabil ne-prietenilor noștri! Și poate că așa ar trebui să procedăm și în continuare! Să facem uitate asemenea momente de slăbiciune ale Celuilalt! Din păcate, abnegația ungurească sistematică, instituționalizată, de a lovi și calomnia tot ce este românesc, ne obligă să părăsim îndătinata noastră atitudine de a-i lăsa pe neprieteni în plata Domnului. Bunătatea noastră și bunul nostru simț sunt considerate slăbiciune, prostie chiar! E timpul ca această impertinență să capete răspunsul cuvenit, iar cei fără rușine să fie obrăznicii și puși cu nasul la perete, să nu și-l mai ridice așa de sus fără niciun temei! Dacă nu se găsesc maghiarii de bun simț care să-i tragă de mânecă pe conașionalii lor mai zănateci sau nu îndrăznesc, să ne ocupăm noi, românii, de această trebușoară. Avem nevoie, așadar, de o strategie bine pusă la punct prin care să contracaram eforturile sistematice ale celor care, cu fel și fel de minciuni, ne calomniază și ne sabotează cu orice ocazie!

Noi nu avem nevoie de minciuni, de alte calomnii ca să le răspundem, ci avem de partea noastră adevărul și nu mai putem întârzia cu punerea în funcțiune a acestei arme teribile: ADEVĂRUL!

Și adevărul este de partea noastră în cele mai multe cazuri. Numai detractorii noștri au motive să se teamă de adevăr!

Numai că trebuie să avem grijă mare: Dumnezeu, oricât ne-ar iubi, nu ne bagă și în traistă!. Ne-a iubit Dumnezeu atunci, la Alba Iulia, și a vegheat Sfântul Duh la opera care se finaliza în acea zi de neuitat. Dar acel final fericit se împlinea prin fapte de vitejie și de dăruire apostolică a cărturarilor noștri, și datorită jertfei românești din acei ani teribili ai Marelui Război.

1 Decembrie s-a împlinit prin voia Domnului, dar nu ne-a picat din cer!

Tuturor românilor așadar, pentru fiecare român în parte și pentru întreg Neamul nostru cel românesc, inima și fruntea sus! Avem de ce!

Prof. univ. dr. ION COJA

Apropos, știți cum a chemat-o pe mama lui Matei Corvin? (rege al Ungariei timp de 32 de ani - 1458-1490 - fiul lui Iancu de Hunedoara). Elisabeta Sălăjan !!!